

LUNA LUI AUGUST ÎN 6 ZILE
SINAXARIUL
LA CINSTITA SCHIMBARE LA FAȚĂ A DOMNULUI
DUMNEZEU ȘI MÂNTUITORULUI NOSTRU **IISUS HRISTOS**

Domnul nostru Iisus Hristos în anul al treizecilea și trei al Nașterii Sale cea din Preacurata Fecioară, și întru al treilea an cel mai de pe urmă al propovăduirii Sale, apropiindu-Se spre Patima cea de bună voie pentru mântuirea noastră, fiind în laturile Chesariei lui Filip, după cuvintele cele ce s-au zis de Petru: Tu ești Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, a început a spune ucenicilor Săi, că I se cade Lui să meargă în Ierusalim, și mult să pățimesacă de la bătrâni și de la arhierii și de la cărturari, și ucis să fie, și a văzut pe ucenicii Săi scîrbindu-se de aceea. Iară mai ales pe Petru, carele Îl și oprea pe El, zicîndu-I: Milă să-Ți fie de Tine Doamne: nu-Ți va fi Ție aceasta. Atuncea ridicîndu-le mîhnirea sufletelor lor, S-a făgăduit unora dintru dînșii, ca după puține zile să le arate lor slava Sa, zicînd: Sînt unii din cei ce stau aicea, care nu vor gusta moarte, pînă ce vor vedea pe Fiul omenesc întru slava împărației Lui. Și după ziua aceea, întru care s-au grăit acestea, șase zile trecînd, mergînd Domnul din latura Chesariei lui Filip în hotarele Galileii, a venit la muntele Tavorului care este în Galilea, urmîndu-I Lui ucenicii și norod mult. Iară de vreme ce era obiceiul lui Hristos Domnului ca spre rugăciunile cele către Dumnezeu Tatăl Său să Se deosebească singur de la ucenicii Săi, drept aceea lăsînd supt munte norodul, și pe ucenicii Săi, numai pe trei dintru dînșii luînd: pe Petru, pe Iacov, și pe Ioan, S-a suit cu dînșii la înălțimea muntelui ca să Se roage. Și acolo de la cei trei deosebi puțin la un deal înalt depărtîndu-Se, Se ruga. Iară acei trei ucenici, una de suirea la înălțimea muntelui, iară alta, de lungimea rugăciunii ostenindu-se, au adormit, precum zice evanghelistul Luca: Iară Petru și cei ce erau cu dînsul se îngreunase de somn. Și dormind ei, S-a schimbat la față Hristos, strălucind cu slava dumnezeirii Sale, și au stătut înaintea Lui prin porunca Lui doi proroci, Moisi din morți, și Ilie din rai, și grăiau cu Dînsul pentru ieșirea Lui, ceea ce avea să se săvîrșească în Ierusalim. Și din grăierea lor, și din dumnezeiasca putere ceea ce se pogorîse, deșteptîndu-se apostolii, au văzut slava Lui cea negrăită: fața cea luminoasă ca soarele, hainele Lui strălucind, s-au făcut albe foarte ca zăpada, și doi bărbați cu Dînsul întru slava aceea stînd, și grăind, și s-au spăimîntat. Și îndată au cunoscut (Duhul Sfînt descoperindu-le lor) pe bărbații aceia, că erau Moisi și Ilie, și vorba lor cea pentru Patima lui Hristos cea de bună voie o au înțeles, și stau cu cutremur, ascultînd cele ce se grăiau, și îndulcindu-se de vederea slavei cei dumnezeiești, pe care atîta o au văzut, pre cît se putea să încapă vederea ochilor lor celor trupești, pentru că atîta și Domnul le-au arătat lor, pre cît firea omenească, de vederea ochilor, împreună și de viață să nu se lipsească. De vreme ce cu neputință este omului celui muritor să vadă pe dumnezeirea cea fără de moarte și nevăzută, precum și de demult rugîndu-se Moisi lui Dumnezeu, ca să-i arate lui slava Ființei Sale cei dumnezeiești în vederea ochilor, i-au răspuns Dumnezeu: Cum că nu va vedea omul fața Mea și să fie viu. Iară sfîrșindu-se vorbirea cea cu Hristos a lui Moisi și a lui Ilie, și ducerea lor, de apostoli prin Duhul cunoscîndu-se, i-a fost jale lui Petru, că vor să se ducă prorocii de la vederea lor, și dorind ca neîncetat de acea preadulce slavă a lui Hristos, și de vederea cea iubită a cinstiților proroci să se îndulcească, a luat îndrăzneală, și a zis: Doamne, bine este nouă ca să fim aicea, și să facem trei colibi, una Ție, și una lui Moisi, și una lui Ilie. Aceasta Petru grăindu-o, un nor luminos carele a pus înainte pe amîndoi prorocii lui Hristos, și iarăși prin voia Lui cea dumnezeiască vrînd să-i ia pe dînșii, și pe fieștecarele la al său loc să-l ducă, a umbrit pe apostoli, înconjurînd vîrfurile muntelui aceluia, și mai mult s-au temut apostolii, cînd apropiindu-se la Hristos, au intrat în nor, și întru acel ceas s-a făcut glas din nor zicînd:

Acesta este Fiul meu cel iubit, pe Acesta să-L ascultați. Un glas ca acesta de sus venind, n-a rămas putere întru apostoli de spaima aceea mare. Pentru că s-au temut foarte, și au căzut cu fețele la pământ. Iară căzînd ei, s-a luat slava Domnului de la vederea lor, s-au luat și prorocii la locurile lor. Iară Domnul apropiindu-Se, S-a atins de ucenicii cei ce zăceau la pământ, zicîndu-le: Sculați-vă, nu vă temeți. Și ridicîndu-și ucenicii ochi săi, pe nimenea n-au văzut, fără numai pe Iisus singur. Și pogorîndu-se ei din munte le-a poruncit lor Domnul, ca să nu spuie nimănui vedenia aceea, pînă ce după primirea Patimilor și a morții, va învia a treia zi din mormînt. Și aceia au tăcut, și nu au spus nimănui întru acele zile, nimic dintru acelea care le-au văzut.